

Sygn. akt IV Ca 544/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Jastrzębski

Sędziowie SO: Mariola Watemborska (spr.), Elżbieta Jaroszewicz

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2017 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy S. - G. (...) (...) S.

przeciwko K. K. i Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) od wyroku Sądu Rejonowego w S.z dnia 31 lipca 2017r., sygn. akt IX C 456/14

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) na rzecz powódki Gminy S. - G. (...) (...) w S. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IV Ca 544/17

UZASADNIENIE

Powód Gmina S. –G. (...) (...) w S. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych K. K. i Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) kwoty 44.096,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 21.03.2013r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powołał się m.in. na wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 10.05.2012r., wydany w sprawie V P 237/09, mocą którego zasądzono od (...) w S. na rzecz K. K. kwotę 31.728,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem odszkodowania wobec ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika – którą to wierzytelność pozwanej K. K. powód, jako trzeciodłużnik, przekazał na rachunek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. J. M. prowadzącego wniosek B. D. i J. D. (1) egzekucję świadczeń alimentacyjnych należnych od K. K.. W rozpoznawanej sprawie powód upatrywał odpowiedzialności pozwanej K. K. z tytułu wyrządzenia szkody w jego majątku (art. 415 k.c.) wobec dwukrotnego wyegzekwowania przez nią należności wynikających z tytułu wykonawczego z dnia 10 maja 2012r. Natomiast odpowiedzialności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. powód upatrywał w dyspozycji art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji, zgodnie z którym Komornik obowiązany jest do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie

lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. Powód wskazał przy tym, że po stronie pozwanej zachodzi przypadek solidarności nieprawidłowej – in solidum.

Pozwana Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1), wniosła o oddalenie powództwa w stosunku do jej osoby w całości. Wskazała, że zaniechanie powoda związane z niewystarczająco skutecznym zabezpieczeniem przedmiotu egzekucji nie może przesądzać o pociągnięciu organu egzekucyjnego do odpowiedzialności odszkodowawczej. Nadto podniosła, że przedłożony przez pozwaną K. K. tytuł wykonawczy nie był obciążony wadami, które uniemożliwiałyby podjęcie egzekucji, czy też budziły uzasadnione wątpliwości co do możliwości jej prowadzenia – w związku z czym zobligowana była do niezwłocznego wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Wskazała ta pozwana również, że komornik nie może „negocjować z dłużnikiem” kwestii związanych z wykonaniem tytułu wykonawczego, wobec czego zaraz po otrzymaniu tytułu wykonawczego podjęła wszelkie czynności przewidziane prawem konieczne do egzekwowania należności. Nie otrzymała od powoda ani od Komornika A. S. informacji o toczącym się postępowaniu o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. Zobowiązana była przekazać na rzecz pozwanej K. K. wyegzekwowane należności w terminie 3 dni od ich zajęcia. Podniosła również, że z uwagi na planowany wyjazd służbowy przekazała wyegzekwowane należności na rachunek bankowy pozwanej K. K. w godzinach wczesnoporannych w dniu 21.03.2013r., zaś przedstawiciel powoda stawił się w jej kancelarii tego samego dnia, lecz dopiero około godziny 12.30. Pod względem formalnym nie można zarzucić jej działań czy zaniechań niezgodnych z prawem, które warunkowałyby jej odpowiedzialność na gruncie art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji. Skuteczne przeprowadzenie egzekucji w niniejszej sprawie stanowi jedynie nieszczęśliwy zbieg okoliczności czasu i faktów, za co – co do zasady – nie można obciążyć odpowiedzialnością organu egzekucyjnego.

Pozwana K. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości w stosunku do jej osoby. Domagała się również dopoznania Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w S. oraz Prezesa Sądu Rejonowego w S.. Wywodziła, że powód nie wskazał podstawy prawnej oraz źródła zobowiązania ciążącego na niej. Działała na podstawie i w granicach prawa, albowiem dysponowała prawomocnym i wykonalnym orzeczeniem sądowym uprawniającym ją do wszczęcia egzekucji przeciwko powodowi, w związku z czym brak jest po jej stronie legitymacji procesowej biernej. Z ostrożności procesowej zakwestionowała spełnienie zobowiązania powoda względem jej osoby na skutek przekazania należności Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w S. J. M., albowiem wypłata środków nastąpiła jeszcze przed formalnym zawiadomieniem powoda o zajęciu wierzytelności należnych pozwanej (na skutek informacji przesłanej za pośrednictwem faksu), zaś sam wniosek o zajęcie wierzytelności złożony w sprawie Kmp 63/12 obarczony był uchybieniem formalnym w postaci braku skonkretyzowania wierzytelności (zarówno co do jej charakteru jak i wysokości). K. K. zakwestionowała twierdzenia pozwanej Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1), podnosząc, że Komornik miała wiedzę o wcześniejszych postępowaniach egzekucyjnych, jak i o toczącym się postępowaniu przeciwegzekucyjnym.

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy wS.

1. zasądził od pozwanych K. K. i Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) na rzecz powoda Gminy S. – G. (...) (...) w S. kwotę 44.096,13 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 5.02.2014r. do dnia 31.12.2015r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia przez jedną z pozwanych zwalnia drugą pozwaną;
2. zasądził od pozwanej K. K. na rzecz powoda Gminy S. – G. (...) (...) w S. odsetki ustawowe od kwoty 44.096,13 zł od dnia 21.03.2013r. do dnia 4.02.2014r. włącznie;
3. oddalił powództwo w pozostałej części co do pozwanej K. B. (1);
4. zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.400 zł tytułem kosztów procesu, z tym zastrzeżeniem, że zapłata tej kwoty przez jedną z pozwanych zwalnia z obowiązku zapłaty drugą pozwaną;

5. nakazał pobrać od pozwanych K. K. i Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w S. kwotę 2.205 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony, z tym zastrzeżeniem, że zapłata tej kwoty przez jedną z pozwanych zwalnia z obowiązku zapłaty drugą pozwaną.

Powyższe orzeczenie zapadło na podstawie następującego stanu faktycznego:

Wyrokiem z dnia 10 maja 2012r. wydanym w sprawie V P 237/09 Sąd Rejonowy w S. zasądził od pozwanego (...) w S. na rzecz powódki K. K. kwotę 31.728 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 24.914 zł od dnia 1.09.2009r., a od kwoty 31.728 zł od dnia 5.11.2011r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania wobec ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika oraz kwotę 1.800 zł tytułem kosztów procesu. Wyrokiem z dnia 21.09.2012r. Sąd Okręgowy w S. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację pozwanego od powyższego rozstrzygnięcia i zasądził od (...) w S. na rzecz K. K. kwotę 900 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. Postanowieniem z 22 października 2012r. Sąd Rejonowy w S. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych sprostował niedokładność zwartą w punkcie 1 wyroku z dnia 10 maja 2012r., wydanego w sprawie V P 237/09 w części dotyczącej orzeczenia o odsetkach w ten sposób, że po zwrocie „wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 24.914,04 od dnia 1 września 2009r.” wpisał „do dnia 4 listopada 2011r.”

Jak dalej ustalił Sąd Rejonowy, w dniu 24 września 2012r. J. D. (1), działając w imieniu własnym oraz małoletniego B. D., złożył w Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. J. M. wniosek o egzekucję świadczeń alimentacyjnych oraz kosztów utrzymania zasądzonych od K. K. wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 29 marca 2010r. wydanym w sprawie III RC 272/09, których wysokość na dzień złożenia wniosku opiewała na kwotę 41.589,71 zł. Komornik J. M., zgodnie z podanym przez wierzyciela w treści wniosku sposobem egzekucji, przystąpił do realizacji zajęcia wierzytelności z tytułu „wierzytelności i praw” należnych dłużnicze z (...) w S. - przesyłając w dniu 24 września 2012r. odpis zajęcia za pośrednictwem faksu. Oryginał pisma w przedmiocie zajęcia w/w wierzytelności doręczono do (...) w S. w dniu 25.09.2012r. W dniu 25.09.2012r. na rachunek komornika wpłynęła kwota 38.089,32 zł.

Pismem z dnia 24 września 2012r. (...) w S. poinformował pełnomocnika K. K. – rp.pr. A. O., że wierzytelność należna jego mandantce została zajęta przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. J. M. w sprawie egzekucyjnej prowadzonej z wniosku J. D. (2) i B. D..

Pismem z dnia 26 września 2012r., nadanym za pośrednictwem faksu, Komornik J. M. poinformował (...) w S., że do zapłaty przez dłużniczkę K. K. w sprawie Kmp 63/12 pozostaje jeszcze kwota 9.705,01 zł. Oryginał pisma w przedmiocie zajęcia wierzytelności doręczono do (...) w S. w dniu 27 września 2012r.

Następnie ustalił Sąd Rejonowy, że K. K. złożyła w kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. D. L. wniosek o wszczęcie egzekucji należności pieniężnych. W dniu 26 września 2012r. Komornik D. L. w toku czynności egzekucyjnych ustalił, że dłużnik - (...) w S. dokonał w dniu 24 września 2012r. przelewu kwoty 38.089,32 zł, a w dniu 26 września 2012 r. – przelewu kwoty 9.705,01 zł na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. J. M. z tytułu zajęcia wierzytelności K. K.. Pozostałą kwotę wynikającą z różnicy pomiędzy wierzytelnością przysługującą K. K. a kwotą zajęta przez Komornika J. M. w kwocie 105,68 zł (...) w S. przekazał na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. D. L.. W dniu 26 września 2012r. na wniosek K. K., Komornik D. L. umorzył postępowanie egzekucyjne i zwrócił wierzycielce tytuł wykonawczy.

Pismem z dnia 27 września 2012r. (...) w S. poinformował pełnomocnika K. K. – rp.pr. A. O., że zgodnie z zajęciem wierzytelności wystosowanym w sprawie Kmp 63/12 kwota 9.705,01 zł została przekazana na rachunek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. J. M., zaś pozostała część należności została przekazana na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. D. L., w związku z czym wierzytelność została w całości zaspokojona.

Z ustaleń Sądu I instancji wynikało również, że pozwem wniesionym do Sądu Rejonowego w S. w dniu 27 września 2012r. (...) w S. domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w

S. V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 maja 2012r., wydanego w sprawie V P 237/09 oraz wniośł o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.D. L. w sprawie Km 28/12.

W dniu 27 września 2012r. K. K. ponowiła próbę wyegzekwowania zajętej wcześniej wierzytelności, składając wniosek o wszczęcie egzekucji do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. P. S.. W tym samym dniu Komornik dokonał zajęcia rachunku bankowego (...) w S., z którego uzyskał kwotę 51.151,07 zł.

W toku dalszych czynności egzekucyjnych w dniu 28 września 2012 r. Komornik udał się na czynności terenowe do siedziby (...) w S., gdzie uzyskał informację od kierownika jednostki - P. K., że świadczenie należne K. K. zostało już spełnione poprzez zajęcie przysługującej jej wierzytelności przez Komornika J. M.. Na potwierdzenie swojego stanowiska P. K. przedłożyła odpis zajęcia oraz dowody wpłat. Komornik informując wierzycielkę o powyższym, wezwał ją do zajęcia stanowiska w sprawie.

Pismem wniesionym dnia 28 września 2012r. (...) w S. domagał się udzielenia zabezpieczenia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. P. S. w sprawie Km 793/12.

Postanowieniem z dnia 1 października 2012r. Sąd Rejonowy w S. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych udzielił (...) w S. zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. P. S. w sprawie Km 793/12 i zarządził przekazanie sprawy do dalszego prowadzenia przed IX Wydziałem Cywilnym Sądu Rejonowego w S..

Pismem z dnia 1 października 2012r. (...) w S. poinformował K. K. o spełnieniu zobowiązania poprzez wypłatę środków na rzecz organów egzekucyjnych oraz wskazał, że kontynuowanie przez nią egzekucji traktowane będzie, jako próba wyłudzenia nienależnego świadczenia.

W efekcie zawieszenia postępowania egzekucyjnego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. P. S. przelał zajęte przez siebie środki na rachunek depozytowy Sądu Rejonowego w S.. Jednocześnie Komornik zawiadomił (...) w S. - w dniu 9 października 2012r. oraz K. K. - w dniu 17 października 2012r. o zawieszeniu egzekucji.

Postanowieniem z dnia 8 listopada 2012r. Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy oddalił wniosek pozwanej K. K. o przekazanie sprawy V Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Okręgowego w S., uchylił zaskarżone postanowienie Sądu Rejonowego w S. V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 października 2012r. i oddalił wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

W związku z powyższym orzeczeniem wierzycielka podtrzymała wniosek egzekucyjny i wniosła o kontynuowanie postępowania egzekucyjnego. Pismem z dnia 8 listopada 2012r. K. K. wniosła o zwrot z depozytu sądowego zdeponowanej tam kwoty. Komornik P. S. w dniu 9 listopada 2012r. zwrócił się do Sądu Rejonowego w S. o zwrot z depozytu sądowego kwoty 51.151,07 zł.

Pismem wniesionym dnia 9 listopada 2012r. (...) w S. wniośł powtórnie o udzielenie zabezpieczenia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.P. S. w sprawie Km 793/12.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2012r. Sąd Rejonowy w S. IX Wydział Cywilny udzielił (...) w S. zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. P. S. w sprawie Km 793/12 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2012r. Sąd Okręgowy w S.IV Wydział Cywilny Odwoławczy oddalił zażalenie pozwanej K. K. od powyższego postanowienia oraz oddalił wniosek (...) w S. o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Postanowieniem z dnia 4 stycznia 2013r. Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie z dnia 19 grudnia 2012r.

W dniu 17 stycznia 2013r. K. K. wniosła o umorzenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 793/12 prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. P. S., a następnie w dniu 21 stycznia 2013 r. wniosek swój ponowiła, żądając wydania tytułu wykonawczego. Komornik, wydając w dniu 21 stycznia 2013 roku postanowienie umarzające postępowanie egzekucyjne, odmówił wydania K. K. tytułu wykonawczego, wskazując, że uczyni to po uprawomocnieniu się postanowienia. W dniu 11 marca 2013r. Komornik stwierdził prawomocność postanowienia w przedmiocie umorzenia egzekucji i doręczył K. K. tytuł wykonawczy. Tego samego dnia zwrócił się także do Sądu Rejonowego w S. o zwrot kwoty 51.252,01 zł wraz z odsetkami celem przekazania ich dłużnikowi.

Z kolei, jak to ustalił Sąd I instancji, w dniu 12 marca 2013r. K. K. złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. K. C.. Jako sposób egzekucji wskazała m.in. zajęcie wierzytelności przysługującej (...) w S. z tytułu zwrotu zajętych środków z rachunku bankowego przez Komornika P. S. w sprawie Km 793/12. W dniu 13 marca 2013r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. K. C. dokonał zajęcia kwoty wierzytelności znajdującej się w dyspozycji Komornika P. S.. Następnie wykonując czynności terenowe w siedzibie dłużnika ustalił, że kwota wierzytelności przysługująca K. K. została zajęta przez Komornika J. M. i zapłacona przez (...) w S..

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. P. S. pismem z dnia 14 marca 2013r. poinformował Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. K. C., że zajęta kwota 51.426,62 zł powinna zostać zwrócona dłużnikowi, w związku z uprawomocnieniem się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia 21 marca 2013r. W piśmie tym Komornik wskazał także, że o zajętą wierzytelność przed Sądem Rejonowym w S. toczy się sprawa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (sygn. akt IX C 484/12), w której Sąd zabezpieczył powództwo poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie o sygn. akt Km 793/12, umorzonego następnie na wniosek wierzycielki postanowieniem z dnia 21 stycznia 2013r.

Pismem wniesionym dnia 15 marca 2013r. (...) w S. wniósł o udzielenie zabezpieczenia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. K. C. w sprawie VII Km 211/13. Postanowieniem z dnia 15 marca 2013r. Sąd Rejonowy w S. IX Wydział Cywilny udzielił (...) w S. zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. K. C. w sprawie VII Km 211/13 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Postanowieniem z dnia 12 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w S. IX Wydział Cywilny umorzył postępowanie wywołane wniesieniem zażalenia na powyższe postanowienie, wobec cofnięcia zażalenia przez pozwaną K. K..

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. K. C. pismem z dnia 15 marca 2013r. wezwał wierzycielkę K. K. do ustosunkowania się do informacji przedstawionych przez dłużnika. Tego samego dnia K. K. stawiała się w kancelarii (...) i podtrzymała wniosek o egzekucję. Chwilę później zmieniła jednak zdanie i oświadczyła, że cofa wniosek egzekucyjny. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. K. C. jeszcze dnia 15 marca 2013r. wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego i zwrócił wierzycielce tytuł wykonawczy.

W dniu 15 marca 2013r. K. K. złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. S.. W treści wniosku wskazała, że wnosi o wszczęcie egzekucji z wierzytelności dłużnika znajdujących się w dyspozycji Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. K. C., w sprawie VII Km 211/13. Egzekucję tę wszczęto i prowadzono pod sygn. akt Km 176/13. Komornik A. S. jeszcze w tym samym dniu dokonała zajęcia wierzytelności przysługującej (...) w S. od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. K. C..

Pismem z dnia 18 marca 2013r. Komornik K. C. poinformował Komornika A. S. o tym, że dłużnikowi w sprawie VII Km 211/13 nie przysługuje zwrot środków pieniężnych, ponieważ zostały one zwrócone na konto bankowe przez doręczeniem mu (osobiście przez wierzycielkę) zajęcia wierzytelności z dnia 15 marca 2013r., a ponadto

wskazał, że przed Sądem Rejonowym w S. toczy się sprawa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego (sygn. akt IX C 484/12), w której Sąd zabezpieczył powództwo dłużnika przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt VII Km 211/13, umorzonego następnie na wniosek wierzycielki postanowieniem z dnia 15 marca 2013r. W dniu 18 marca 2013r. K. K. wniosła o umorzenie egzekucji prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. S., wskazując, że powzięła informację o przekazaniu wierzytelności przez Komornika K. C. na konto dłużnika, skutkiem czego egzekucja stała się bezcelowa. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. A. S. postanowieniem z dnia 18 marca 2013r. umorzyła postępowanie egzekucyjne i tego samego dnia zwróciła wierzycielce tytuł wykonawczy.

Sąd Rejonowy ustalił również, że w dniu 18 marca 2013r. K. K. ponownie złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. S.. Postępowanie wszczęto i prowadzono pod sygn. akt Km 182/13. Tego samego dnia Komornik A. S. dokonała zajęcia wierzytelności zgromadzonych na rachunku bankowym (...) w S. prowadzonym przez B. (...)w U.. Jeszcze w dniu 18 marca 2016r. pełnomocnik (...) w S. poinformował Komornika telefonicznie o spełnieniu przez niego świadczenia należnego wierzycielce. Tego samego dnia dłużnik złożył w kancelarii komornika pismo informujące o zaspokojeniu przedmiotowej wierzytelności. Ponadto, w dniu 19 marca 2013r. do kancelarii przybyły P. K. – kierownik (...) w S. oraz I. B. - główna księgowa, które wskazały, że należność wynikająca ze złożonego do akt tytułu wykonawczego została zrealizowana poprzez spłatę zobowiązań K. K. w postępowaniu toczącym się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w S. J. M. w sprawie Kmp 63/12. Osoby reprezentujące dłużnika wniosły także o niedokonywanie zwrotu wierzycielce tytułu wykonawczego do czasu uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. A. S. wstrzymała się z dokonywaniem dalszych czynności egzekucyjnych wobec złożenia niebudzącego wątpliwości dowodu na piśmie, że dłużnik obowiązku swego dopełnił, o czym poinformowała wierzycielkę K. K.. Wierzycielka podtrzymała wniosek o prowadzenie egzekucji.

Pismem wniesionym dnia 18 marca 2013r. (...) w S. wniósł o udzielenie zabezpieczenia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. S. w sprawie Km 182/13. Pismem wniesionym dnia 19 marca 2013r. powód wniósł jeszcze o udzielenie zabezpieczenia w/w powództwa poprzez złożenie tytułu wykonawczego w depozycie sądowym i w tym celu zobowiązanie Komornika A. S. do złożenia tytułu wykonawczego w depozycie sądowym.

Postanowieniem z dnia 19 marca 2013r. Sąd Rejonowy w S. IX Wydział Cywilny udzielił (...) w S. zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. S. w sprawie Km 182/13 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Postanowieniem z dnia 19 marca 2013r. oddalono wniosek powoda o udzielenie zabezpieczenia poprzez złożenie tytułu wykonawczego – wyroku z dnia 10 maja 2012r. wydanego w sprawie oznaczonej sygn. akt V P 237/09 w depozycie sądowym i w tym celu zobowiązanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. S. do złożenia tytułu wykonawczego w depozycie sądowym. Pismem z dnia 20 marca 2013r. K. K. wniosła o umorzenie egzekucji. W tym samym dniu Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. A. S. umorzyła postępowanie i wydała K. K. tytuł wykonawczy.

W dniu 20 marca 2013r. K. K. złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko (...) w S. u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1), wskazując jako sposób egzekucji zajęcie wierzytelności dłużnika z tytułu zwrotu środków pieniężnych, z zajętego rachunku bankowego, znajdujących się w dyspozycji Komornika A. S.. Do wniosku dołączyła tytuł wykonawczy, na którym znajdowały się adnotacje:

- Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.P. S. z dnia 21 stycznia 2013r., że w sprawie Km 753/12 nie przekazano wierzycielowi żadnych kwot na podstawie niniejszego tytułu wykonawczego;
- Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w K. K. C. z dnia 15 marca 2013r., że w sprawie VII Km 211/13 wierzycielowi wyegzekwowano kwotę 0,00 zł;

- Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. S. z dnia 20 marca 2013r., że w sprawie Km 176/13 przekazano wierzycielowi kwotę 0,00 zł;

- Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.A. S. z dnia 20 marca 2013r., że w sprawie Km 182/13 przekazano wierzycielowi kwotę 0,00 zł;

Egzekucję wszczęto i prowadzono pod sygn. akt KB Km 34/13. W tym samym dniu Komornik K. B. (1) dokonała zajęcia środków znajdujących się na rachunku bankowym Komornika A. S.. Komornik A. S. w dniu 20 marca 2013r. przełała na rachunek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) kwotę 50.730,36zł. Pismem z tej samej daty, złożonym w dniu 21 marca 2013r. w Kancelarii (...), zawiadomiła Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1), że przekazała na wskazane konto kwotę 50.730,36 zł tytułem zajęcia wierzytelności.

Komornik K. B. (1) pismem z dnia 20 marca 2013r. zawiadomiła dłużnika o wszczęciu egzekucji i wezwała go do zapłaty należności. Poinformowała, że wierzyciel we wniosku wskazał jako sposób egzekucji: wierzytelności. Zawiadomienie to zostało nadane na poczcie i w dniu 21 marca 2013r. doręczone (...) w S.. W dniu 21 marca 2013r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) w godzinach wczesnoporannych (około godz. 7.00) przybyła do kancelarii celem wykonania dyspozycji przelewu wyegzekwowanych należności na rachunek wierzycielki K. K. i wydania postanowień w przedmiocie zakończenia postępowania egzekucyjnego i ustalenia jego kosztów. Również w dniu 21 marca 2013 roku K. K. złożyła w kancelarii (...) pismo, w którym ograniczyła egzekucję do kwoty 44.096,31 zł nie roszcąc od dłużnika prawa do pozostałej kwoty i wniosła o umorzenie egzekucji w związku z wyegzekwowaniem w całości należności od dłużnika i pozostawienie tytułu wykonawczego w aktach Km 34/13.

Komornik K. B. (1) postanowieniem z dnia 21 marca 2013r. stwierdziła zakończenie postępowania egzekucyjnego w sprawie, a także - zgodnie z wnioskiem wierzycielki - umorzyła postępowanie egzekucyjne. Postanowieniem z dnia 21 marca 2013r. ustaliła także koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 6.645,45 zł i obciążyła nimi w całości dłużnika. Kwota należna z tytułu kosztów sądowych została ściągnięta w całości z kwoty 50.730,36 zł przekazanej przez Komornika A. S..

Pismem wniesionym dnia 21 marca 2013r. (...) w S. wniósł o udzielenie zabezpieczenia powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.K. B. (1) w sprawie Km 34/13.

Postanowieniem z dnia 21 marca 2013r. Sąd Rejonowy w S. IX Wydział Cywilny udzielił (...) w S. zabezpieczenia poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) w sprawie Km 34/13 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

W dniu 21 marca 2013r. o godzinie 12.30 w kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) stawiła się P. K. – kierownik (...) w S., która wskazała, że należność wynikająca ze złożonego do akt tytułu wykonawczego została zrealizowana przez dłużnika poprzez spłatę zobowiązań K. K. w postępowaniu toczącym się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w S. J. M. w sprawie Kmp 63/12.

Postanowieniem z dnia 20 maja 2013r. Sąd Rejonowy w S. uchylił postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) z dnia 21.03.2013r. wydane w sprawie Km 34/13 w przedmiocie umorzenia postępowania na wniosek wierzycielki, tj. na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. jako zbędne.

Wyrokiem z dnia 5 lipca 2013r. Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo w sprawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego prowadzonej pod sygn. akt IX C 484/12 nie obciążając powoda kosztami postępowania. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że powództwo stało się bezzasadne wobec wyegzekwowania i przekazania pozwanej K. K. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S.K. B. (1) całości świadczenia stwierdzonego przedmiotowym tytułem wykonawczym.

Sąd I instancji ustalił ponadto, że wyrokiem z dnia 29 stycznia 2016r., wydanym w sprawie XIV K 169/14, Sąd Rejonowy w S. uznał oskarżoną K. K. za winną popełnienia min. tego, że w okresie od dnia 27 września 2012r. do dnia 20 marca 2013r. w U., K. i S., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, składając wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko (...) w S., usiłowała doprowadzić komorników sądowych P. S., K. C. i A. S. oraz doprowadziła komornika sądowego K. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia cudzym mieniem w postaci pieniędzy (...) w S. za pomocą wprowadzenia komorników w błąd co do istnienia zobowiązania, które wygasło oraz w dniu 20 marca 2013r. w S. doprowadziła komornika K. B. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) w S. w postaci pieniędzy w kwocie 50.730,36 zł, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i skazał ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności zawieszając ją na okres próby w wymiarze 3 lat, karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych w kwocie po 20,00 zł oraz oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora i zobowiązał do wykonywania pracy zarobkowej w okresie próby, a także obciążył kosztami postępowania. Wyrokiem z dnia 6 października 2016r., wydanym w sprawie VI Ka 405/16, Sąd Okręgowy w S. VI Wydział Karny Odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony przez oskarżoną wyrok Sądu Rejonowego w S.z dnia 29 stycznia 2016r.

K. K. po uzyskaniu pieniędzy, pomimo wiedzy o zajęciu jej wierzytelności i realizacji zobowiązania przez (...) w S. w ramach postępowania prowadzonego przez Komornika S. przy Sądzie Rejonowym w S. J. M., nie zwróciła (...) w S. nienależnej jej kwoty.

Oceniając tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy, bacząc na treść przepisów art. 415 kc, art. 11 kpc, art. 816 § 1 kpc, art. 818 kpc, art. 821 kpc, art. 822 kpc, art. 825 pkt 1 kpc w zw. z art. 828 kpc, art. 22 ukse, art. 23 ukse, jak i na treść Uchwały Krajowej Rady Komorniczej z dnia 18 listopada 1999r. – Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika, uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części. Sąd Rejonowy zważył przy tym, że istota niniejszej sprawy sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy pozwana K. K. była uprawniona do egzekucji wierzytelności wynikających z tytułu wykonawczego w postaci wyroku z dnia 10 maja 2012r., wydanego w sprawie V P 237/09.

W odniesieniu do prezentowanego w toku sprawy stanowiska pozwanej K. K. Sąd I instancji uznał na podstawie analizy akt Kmp 63/12, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. J. M., który prowadził tę sprawę z wniosku J. D. (1) i B. D. nie dopuścił się żadnych uchybień. Także wniosek o wszczęcie egzekucji nie był wadliwie zredagowany.

W ocenie Sądu I instancji pozwana K. K. z chwilą uzyskania informacji o przekazaniu przez dłużnika należnych jej wierzytelności do sprawy Kmp 63/12 utraciła przymiot wierzycielki wobec powoda, pomimo tego, że znajdowała się w posiadaniu ważnego tytułu wykonawczego. Każda z kolejnych egzekucji inicjowanych z wniosku pozwanej K. K. prowadzona była niecelowo, albowiem miała ona świadomość tego, że zobowiązanie ciężące na (...) w S. wygasło na skutek wykonania.

W tej sytuacji, zdaniem również Sądu I instancji, pozwana ponosi odpowiedzialność w niniejszej sprawie na zasadzie art. 415 kc, bowiem jej wina ustalona została prawomocnym wyrokiem karnym, którego treścią Sąd orzekający w postępowaniu cywilnym jest związany, a ponadto wypełniła ona swoim zachowaniem – polegającym na dochodzeniu nienależnego jej świadczenia - pozostałe przesłanki odpowiedzialności z ww. przepisu, tj. w postaci zaistnienia szkody w znaczeniu uszczerbku majątkowego, a także związku przyczynowego pomiędzy zawinionym działaniem lub zaniechaniem sprawcy szkody a szkodą.

Jednocześnie Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości co do tego, że ogromnym ułatwieniem dla poczynań pozwanej K. K. były działania komorników prowadzących na jej wniosek postępowania egzekucyjne, a polegające na umarzaniu postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzycielki, pomimo zabezpieczenia sprawy z powództwa przeciwegzekucyjnego poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego, jak też wydawaniu tytułu wykonawczego jeszcze przed uprawomocnieniem się postanowień w przedmiocie umorzenia postępowania. W rozpatrywanej sprawie wierzycielka niejednokrotnie jeszcze przed doręczeniem dłużnikowi odpisu postanowienia o umorzeniu postępowania składała nowe wnioski o ponowne wszczęcie egzekucji przed innymi komornikami.

Sąd Rejonowy zważył na podstawie analizy akt postępowania egzekucyjnego KB Km 34/13, że Komornik K. B. (1) działała w sprawie w sposób prowadzący bezpośrednio do wywołania szkody w majątku dłużnika. W dniu 20 marca 2013r. wszczęła na wniosek wierzycielki postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) w S. i dokonała zajęcia wierzytelności dłużnika z tytułu zwrotu środków pieniężnych, z zajętego rachunku bankowego, znajdujących się w dyspozycji Komornika A. S.. Pozwana Komornik K. B. (1) w toku procesu wskazała, że nie wzbudziły jej podejrzeń adnotacje uczynione na tytule wykonawczym dotyczące licznych postępowań egzekucyjnych prowadzonych w odstępach kilkudniowych, ani okoliczność, że Komornik A. S. pomimo dysponowania kwotą zajęta u dłużnika zaniechała jej wypłaty wierzycielce. Analizując opisaną w stanie faktycznym sprawy chronologię zdarzeń i działań podjętych przez Komornika K. B. (1) w dniu 21.03.2013r., Sąd I instancji doszedł do wniosku, że te czynności Komornika cechował nieuzasadniony okolicznościami sprawy pośpiech organu egzekucyjnego w realizacji tytułu wykonawczego. Tłumaczenia Komornika K. B. (1) co do bezkrytycznego podejścia do adnotacji poczynionych na tytule wykonawczym, jak i nadzwyczaj szybkiej wypłaty wyegzekwowanych należności wierzycielce nie znajdują w ocenie Sądu meriti racjonalnego uzasadnienia. Komornik K. B. (1) jako jedyny organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego dostarczonego przez wierzycielkę, nie uznała zapisów poczynionych na jego odwołanie za wymagające głębszej analizy, jak również nie czekała na zajęcie stanowiska przez dłużnika. Wyegzekwowane pieniądze przekazała wierzycielce jeszcze przed faktycznym zawiadomieniem dłużnika o wszczęciu egzekucji. Takie podejście w ocenie Sądu a quo świadczy o znacznej niefrasobliwości komornika i działaniu bez jakiegokolwiek przestrogi zawodowej – wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego. Według tego Sądu nie polegały też na prawdzie twierdzenia pozwanej K. B. (1) dotyczące braku jej wiedzy na temat losu poprzednich egzekucji, albowiem w toku postępowania przygotowawczego w sprawie 2 Ds 537/13 Komornik zeznała, że w dniu złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji D. K. (mąż pozwanej K. K.) informował ją, że wcześniejsze postępowania egzekucyjne nie zostały zakończone wyegzekwowaniem należności. Komornik zeznała również, że tożsame informacje uzyskała w dniu wszczęcia egzekucji od Komornika A. S.. Oznacza to, że Komornik posiadała wiedzę na temat uzasadnionych wątpliwości innych organów egzekucyjnych co do możliwości wypłaty dłużnicze zajętego świadczenia, a przy dołożeniu należytej staranności polegającej na zasięgnięciu informacji od dłużnika mogła posiadać kompleksową wiedzę w tym zakresie. W tej sytuacji Komornik winna była poczekać na wyjaśnienia dłużnika, lub jak jej poprzednicy sama udać się do jego siedziby, celem ustalenia stanu sprawy, a w razie powzięcia uzasadnionych wątpliwości co do możliwości realizacji tytułu – wstrzymać się z dokonaniem dalszych czynności egzekucyjnych. Ponadto żadna okoliczność faktyczna nie obowiązała Komornika K. B. (1) do podejmowania czynności w trybie niezwłocznym, albowiem w sytuacji, gdy wierzytelności zostały przekazane na jej rachunek przez Komornika A. S., nie istniało ryzyko udaremnienia przez dłużnika egzekucji. Sąd Rejonowy nie znalazł racjonalnego wytłumaczenia dla przekazania wierzycielce wyegzekwowanej kwoty już następnego dnia po przekazaniu tych środków do dyspozycji Komornik K. B. (1) przez Komornik A. S. – tym bardziej w świetle czterodniowego terminu z art. 22 ukse.

Analiza działań Komornika K. B. (1) wskazuje, zdaniem Sądu I instancji, że skupiła się ona na sugestjach wierzycielki oraz hołdowała zasadzie szybkości i sprawności postępowania, pomijając przy tym całkowicie kwestie ochrony dłużnika i rzetelnego prowadzenia egzekucji. Dążenie do jak najszybszego zakończenia jednej z nich i pobrania stosownej opłaty, celem zapewnienia dochodu kancelarii, doprowadziło do działania Komornika K. B. (1) ze szkodą dla (...) w S..

Sąd Rejonowy zważył, że Komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności (art. 23 ukse). Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika uregulowana w powołanym przepisie jest odpowiedzialnością deliktową, której przesłanką jest działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie komornika.

Bacząc na powyższe, uznał Sąd I instancji, że w niniejszej sprawie (...) w S. w wyniku działań obydwu pozwanych pozbawiony został kwoty 44.096,31 zł. Wyegzekwowana kwota nie stanowiła przy tym należności, którą powód miał obowiązek przekazać K. K. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku z dnia 10 maja 2012r. wydanego w sprawie V P 237/09, bowiem tę kwotę już przekazał na rzecz uprawnionych wierzycieli pozwanej K. K. ze

sprawy Kmp 63/12. Na skutek bezprawnej egzekucji zmniejszony zatem został stan majątku (...) w S.. Szkoda ta pozostaje w normalnym związku przyczynowym z bezprawną egzekucją, a dla odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej Komornik K. B. (1) wobec powoda nie ma znaczenia to, że wyegzekwowaną bezprawie kwotę przekazała pozwanej K. K., zwiększając bezpodstawnie jej majątek. Sąd Rejonowy uznał zawinienie K. K. i Komornik K. B. (1) w wyrządzeniu szkody majątkowej (...) w S. i zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 44.096,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. od 5 lutego 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty. Sąd I instancji stwierdził równocześnie, że odsetki ustawowe zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 21 marca 2013r. należne są powodowi wyłącznie od pozwanej K. K.. Pozwana K. K. znajduje się bowiem w zwłoce już od dnia popełnienia przestępstwa, w związku z czym nie zachodzi potrzeba wezwania jej do zwrotu uzyskanych bezprawnie należności, aby uczynić skutecznym zarzut opóźnienia się ze spełnieniem świadczenia. Z kolei pozwana K. B. (1) odpowiada za wywołaną swoim działaniem szkodę zgodnie z ogólną regułą dotyczącą wymagalności roszczenia (art. 455 k.c.), tj. od dnia wezwania dłużnika do wykonania zobowiązania (wezwanie zapłaty doręczono 28.01.2014r. + 7 dni na zapłatę). Względ na powyższe skutkowało orzeczeniem, jak w pkt 2 sentencji wyroku oraz oddaleniem powództwa w zakresie roszczenia odsetkowego w stosunku do pozwanej Komornik K. B. (1) począwszy od dnia 21 marca 2013r.

W ocenie Sądu I instancji odpowiedzialność pozwanych nie miała charakteru odpowiedzialności solidarnej, ale odpowiedzialności in solidum.

Z rozstrzygnięciem powyższym nie zgodziła się pozwana K. B. (1) -Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S., która wywiodła apelację od tego wyroku, zaskarżając go w części dotyczącej odpowiedzialności tej pozwanej, tj. w pkt 1 w zakresie uwzględniającym powództwo, co do kwoty w łącznej wysokości 44.096,13 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty oraz w pkt 4 i 5 sentencji wyroku – w całości. Apelujący Komornik podniósł zarzuty:

1) naruszenia prawa materialnego, tj.:

- art. 23 ukse poprzez uznanie, że działanie komornika były niezgodne z prawem w sytuacji nie wskazania żadnego przepisu prawa, któremu komornik nie uczyniła zadość, co oznacza, że Komornik nie ponosi odpowiedzialności za powtórne wyegzekwowanie należności z tego samego tytułu,

- art. 2 ust. 3 w zw. z art. 23 ukse poprzez przyjęcie, że przepisy ustawy o komornikach sądowych i egzekucji stanowią samodzielną podstawę oceny bezprawności działania komornika,

- postanowień Rozdziału II Uchwały Krajowej Rady Komorniczej z dnia 18.11.1999r. – Kodeksu Etyki Zawodowej Komornika poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy niezgodność z prawem musi być rozumiana ściśle, jako niezgodność z konstytucyjnym ujęciem źródeł prawa, podczas gdy wskazanie unormowania stanowią podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej na podstawie art. 71 pkt 1 ukse,

- art. 22 ukse poprzez błędne przyjęcie, że Komornik Sądowy prowadzący egzekucję winien wstrzymać się z przekazaniem uprawnionemu wyegzekwowanych należności do ostatniego dnia, w sytuacji, gdy ustawodawca w żaden sposób nie wyłącza możliwości przekazania środków już następnego dnia po jej skutecznym wyegzekwowaniu w przypadku, gdy brak jest podstaw do zawieszenia postępowania egzekucyjnego oraz do wstrzymania się z dokonaniem czynności,

- art. 361 kc poprzez uznanie, że w sprawie zachodzi adekwatny związek przyczynowo-skutkowy, podczas gdy żadne z działań pozwanej K. B. (1) nie było związane z okolicznością powstania szkody określoną w pozwie,

2) naruszenia prawa procesowego, tj.:

- art. 365 kpc poprzez pominięcie związania Sądu meriti prawomocnymi orzeczeniami sądowymi, w zakresie których nie stwierdzono uchybień postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez pozwaną Komornik,

- art. 803 kpc poprzez uznanie, że zapisy (adnotacje) uczynione na odwrocie przedmiotowego tytułu wykonawczego poczytywać należy za wymagające głębszej analizy i to w sytuacji, gdy dopóki roszczenie wierzyciela nie zostanie w całości zaspokojone nie ma podstaw do ograniczenia czy pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, w tym wstrzymywania się z dokonaniem czynności egzekucyjnych,

- art. 804 kpc poprzez uznanie, że zapisy (adnotacje) uczynione na odwrocie przedmiotowego tytułu wykonawczego poczytywać należy za wymagające głębszej analizy, a w efekcie wstrzymania się z podejmowaniem dalszych czynności egzekucyjnych i to w sytuacji, gdy organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym,

- art. 805 kpc poprzez błędne uznanie, że przed skutecznym doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego Komornik prowadzący to postępowanie nie może przekazać wyegzekwowanych środków na rzecz wierzyciela,

- art. 805 kpc w zw. z art. 379 pkt 5 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc poprzez uznanie, że w okolicznościach niniejszej sprawy – Km 34/13 – skutek przekazania wyegzekwowanych środków na rzecz wierzyciela przed faktycznym doręczeniem dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego – doszło do nieważności postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony, podczas gdy powódka skutki tego uchybienia mogła usunąć w dalszym toku procesu o pozbawienie wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego,

- art. 822 kpc poprzez przyjęcie, że złożenie przez dłużnika niebudzącego wątpliwości dowodu na piśmie, że obowiązku swojego dopełnił w celu wstrzymania komornika z dokonaniem czynności, jest obowiązkiem dłużnika, którego niewykonanie może powodować ujemne dla niego konsekwencje, a nie jego uprawnieniem,

- art. 233 § 1 kpc poprzez dowolne uznanie, że pozwana Komornik w dniu wszczęcia postępowania egzekucyjnego powzięła wiedzę na temat prowadzonych postępowań o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego oraz wydanych postanowieniach w przedmiocie zabezpieczenia poprzez zawieszenie kolejnych postępowań egzekucyjnych przez innych komorników,

- art. 11 kpc poprzez przyjęcie, że w dniu złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji mąż drugiej pozwanej informował komornika, że wcześniejsze postępowania egzekucyjne nie zostały zakończone wyegzekwowaniem należności, podczas gdy wyrokiem karnym z dnia 29.01.2016r. to K. K. została uznana za winną przestępstwa z art. 286 kk,

- art. 328 § 2 kpc poprzez niewskazanie precyzyjne w uzasadnieniu wyroku, które działania pozwanego Komornika przy wykonywaniu czynności Sąd uznał za niezgodne z prawem, co skutkuje konkluzją, że zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli Sądu wyższej instancji,

3) błędnego ustalenia stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że – przy braku uprawdopodobnienia nawet, iż dalsza egzekucja w stosunku do pozwanej K. K. będzie bezskuteczna – doszło do wyrządzenia szkody przez sam fakt, iż wierzyciel wykorzystuje istnienie tytułu wykonawczego w celu ponownego wyegzekwowania już spełnionego świadczenia.

Z kolei z ostrożności procesowej apelująca pozwana K. B. (1) podniosła zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody, jak i zarzut przedawnienia roszczenia.

W efekcie podniesionych zarzutów apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej K. K. na rzecz powoda kwoty 44.096,13 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 21.03.2013r. do dnia 31.12.2015r., z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty, oraz poprzez oddalenie powództwa w całości co do pozwanej Komornika Sądowego przy Sądzie rejonowym w S. K. B. (1), ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej wniosła apelująca o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wniosła ponadto o zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwanej K. B. (1) powódka wniosła o oddalenie tej apelacji w całości, jak i o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Przed merytorycznym odniesieniem się do podniesionych przez pozwaną K. B. (1) – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Słupsku w wywiedzionym przez nią środka odwoławczym zarzutów oraz przed wyjaśnieniem motywów, jakie legły u podstaw wydania niniejszego orzeczenia należało w pierwszej kolejności wskazać, że mając na uwadze treść art. 382 kpc, sąd apelacyjny ma nie tylko uprawnienie, ale i obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.04.1998r., II CKN 704/97, OSNC 1998 nr 12, poz. 214). W konstrukcji prawnej rozpoznawania sprawy przez sąd drugiej instancji w wyniku wniesienia apelacji przez stronę lub strony postępowania, w polskiej procedurze cywilnej chodzi o skontrolowanie prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy przez sąd pierwszej instancji i jeżeli to potrzebne - przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego, a następnie wydanie orzeczenia merytorycznego. Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Trzeba też pamiętać, że kognicja sądu odwoławczego obejmuje "rozpoznanie sprawy" (a nie tylko środka odwoławczego) i to w taki sposób, w jaki mógł i powinien uczynić to sąd pierwszej instancji (por. uchwałę Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna - z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, Prok. i Pr.-wkl. (...), Biul. SN 2008/1/13, Wspólnota (...), Lex nr 341125).

Zważywszy zatem na charakter postępowania apelacyjnego, które wprawdzie jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, to jednak zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego, Sąd Okręgowy ponownie ocenił zebrane w toku postępowania dowody, w wyniku czego uznał, że w realiach niniejszej sprawy nie tylko nie jest koniecznym przeprowadzanie uzupełniającego postępowania dowodowego, ale i że ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe, a samo orzeczenie wydane przez ten Sąd całkowicie słuszne. Tym samym nie sposób było uznać zarzutów natury formalnoprawnej, jak i materialnoprawnej podniesionych w obszernej apelacji pozwanej K. B. (1) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. za skutecznie wywiedzione. W ocenie Sądu II instancji Sąd Rejonowy na podstawie prawidłowo ocenionego materiału dowodowego w sposób logiczny i wyczerpujący wskazał, jakim dowodom i z jakich przyczyn należało dać wiarę (niezasadny zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc) i na podstawie tego wyводу właściwie ocenił żądania powoda. Wobec tego apelacja, jako pozbawiona podstaw prawnych, nie mogła zostać uwzględniona. Sąd I instancji nie dopuścił się bowiem w szczególności naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc. Podkreślić należy, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (vide: SN w orz. z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98 nie publ., z 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00, „Wokanda” 2000, nr 7, poz. 10, i z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 732). W niniejszej sprawie Sąd I instancji poddał ocenie wszystkie przeprowadzone dowody, a ich wiarygodność i moc dowodową ocenił bez naruszenia obowiązujących w tym zakresie zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Konkluzja ta dotyczy w szczególności zeznań K. B. (1) oraz A. S.. Analiza całościowa akt niniejszej sprawy nie pozwala na wysnucie wniosków innych od tych, jakie były udziałem Sądu I instancji. Oznacza to, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc został powołany w apelacji bezpodstawnie. Także i zarzut błędnego ustalenia stanu faktycznego nie mógł się ostać. Wbrew stanowisku strony apelującej na kanwie niniejszej sprawy nie był uprawniony wniosek, że do wyrządzenia szkody powodowi doszło przez sam tylko fakt wykorzystywania przez wierzyciela istnienia tytułu wykonawczego. Zauważyć można, że pozwana K. K. wykorzystywała tenże tytuł także i w postępowaniach egzekucyjnych inicjowanych przed wieloma

innymi komornikami, a tylko Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (1) dokonała wypłaty na rzecz tej pozwanej zajętej należności, czym doprowadziła do rozporządzenia mieniem powoda.

Tymczasem, jak stanowi przepis art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz.U. z 2017r., poz. 1277, zwanej dalej „ukse”), Komornik sądowy, zwany dalej "komornikiem", jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Deklarowany w art. 1 ukse publicznoprawny charakter statusu komornika przesądza o powiązaniu tego unormowania z tymi przepisami Konstytucji RP, które dotyczą władzy publicznej, a zwłaszcza jej organów. Przede wszystkim chodzi o art. 7 Konstytucji RP, według którego organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, oraz art. 77 ust. 1 Konstytucji RP, zgodnie z którym każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Wypływający z art. 7 Konstytucji RP obowiązek działania komornika na podstawie i w granicach prawa oznacza, że przy wykonywaniu czynności komornika wiążą przepisy Konstytucji, ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych oraz rozporządzeń, gdyż na mocy art. 87 Konstytucji RP stanowią one źródła powszechnie obowiązującego prawa; po dniu 1 maja 2004r. źródłem prawa jest także prawo Unii Europejskiej. O obowiązku przestrzegania prawa przez komornika jest mowa również w art. 14 ust. 2 ukse i art. 16 ust. 1 ukse. Z konstytucyjnego punktu widzenia zawód komornika należy zaliczyć do grupy zawodów zaufania publicznego, o którym mowa w art. 17 ust. 1 Konstytucji RP. Odpowiedzialność komornika za działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności uregulowana została w przepisie art. 23 ust. 1 ukse, który stanowi, że Komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności.

W realiach niniejszej sprawy zgodzić należało się z Sądem I instancji, że w sytuacji, która była przedmiotem badania i oceny w tej sprawie, istnieją podstawy do przyjęcia odpowiedzialności komornika za szkodę wyrządzoną stronie powodowej w oparciu o ww. przepis prawa. Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości co do tego, że pozwany Komornik dopuścił się działania niezgodnego z prawem, rozumianego ponadto, jako konkretny przepis prawa (o czym szczegółowo mowa będzie w dalszej części niniejszego uzasadnienia), a nie tylko, jak to sugeruje apelacja, działania niezgodnego ze swego rodzaju oceną moralną jej zachowania – i w czym m.in. upatruje apelująca braku podstaw do przypisania jej odpowiedzialności.

Zdaniem Sądu II instancji komornik, jako osoba zaufania publicznego, nie może podejmować swych czynności w sprawie w sposób bezrefleksyjny. Tymczasem z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu II instancji nie ma wątpliwości co do tego, że poprzez pośpieszne działanie pozwanej Komornik strona powodowa została pozbawiona możliwości normalnego działania obronnego w postępowaniu egzekucyjnym. Uniemożliwiono jej bowiem podejmowanie jakichkolwiek działań, które mogłyby przeciwstawić się działaniom egzekucyjnym Komornika zainicjowanym przez wierzycielkę K. K.. Przepis natomiast art. 805 § 1 kpc w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez pozwaną Komornik stanowił, że Przy pierwszej czynności egzekucyjnej doręcza się dłużnikowi zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, z podaniem treści tytułu wykonawczego i wymienieniem sposobu egzekucji, w myśl natomiast art. 795 kpc obowiązującego zarówno obecnie jak i w 2013r. termin do złożenia przez dłużnika zażalenia na postanowienie sądu o nadaniu klauzuli wykonalności biegnie od dnia doręczenia dłużnikowi zawiadomienia o wszczęciu egzekucji. Przepis art. 805 kpc odgrywa istotną rolę dla przebiegu postępowania egzekucyjnego, ponieważ dotyczy on doręczenia dokumentów, o którym mowa w art. 795 § 2 kpc, jako od chwili, od której dla dłużnika biegnie termin do wniesienia zażalenia na postanowienie w sprawie nadania klauzuli wykonalności. Termin ten określono w taki sposób, aby pozwolić wierzycielowi uzyskać przewagę w postępowaniu egzekucyjnym wynikającą z elementu zaskoczenia dłużnika, które może w takiej sytuacji nie zdążyć podjąć kroków zmierzających do udaremnienia skutecznej egzekucji. Do doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji mają zastosowanie przepisy ogólne o doręczeniach (art. 131 kpc – 142 kpc z zastrzeżeniem art. 760 kpc i przepisów szczególnych). Organ egzekucyjny powinien sprawdzić, czy doręczenie to było skuteczne, nie tylko ze względu na treść art. 795 § 2 kpc dotyczącego zażalenia na postanowienie w sprawie nadania klauzuli wykonalności, ale również ze względu na obowiązek zapewnienia dłużnikowi możliwości obrony jego praw w postępowaniu egzekucyjnym - naruszenie bowiem postanowień art. 805 kpc podlega ocenie w aspekcie nieważności postępowania z powodu pozbawienia dłużnika możliwości obrony jego praw (por. Komentarz do art. 805 kpc, red. Zieliński 2017, wyd. 9/Flaga-

Gieruszyńska, w: Legalis). Istota niniejszej sprawy nie sprowadza się oczywiście do oceny ważności lub nieważności postępowania egzekucyjnego, niemniej okoliczności, w jakich doszło do przekazania środków na rzecz „wierzyciela” mają zasadnicze znaczenie dla oceny żądania powoda. Gdyby bowiem zachowanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. K. B. (2), jak w realiach niniejszej sprawy, było standardem w sposobie postępowania komorników, to nie jest błędem twierdzenie, że żaden dłużnik nie miałby szansy skorzystania ze swoich uprawnień wynikających z ww. art. 805 kpc, czy też z art. 822 kpc – nie miałby bowiem żadnych możliwości wskazywania na okoliczności, które zmuszałyby komornika do wstrzymania się z dokonywaniem czynności. W przepisie art. 822 kpc ustawodawca ustanowił wszakże, że Komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik złoży niebudzący wątpliwości dowód na piśmie, że obowiązku swojego dopełnił albo że wierzyciel udzielił mu zwłoki. Komornik wstrzyma się również z dokonaniem czynności, jeżeli przed jej rozpoczęciem dłużnik albo jego małżonek podniesie zarzut wynikający z umowy małżeńskiej przeciwko dokonaniu czynności i okaże umowę majątkową małżeńską oraz przedłoży niebudzący wątpliwości dowód na piśmie, że zawarcie umowy majątkowej małżeńskiej oraz jej rodzaj były wierzycielowi wiadome. Wstrzymując się z dokonaniem czynności, komornik stosownie do okoliczności podejmie działania, które umożliwiają dokonanie czynności w przyszłości. O wstrzymaniu czynności i jego przyczynach komornik niezwłocznie zawiadomi wierzyciela. Na polecenie wierzyciela komornik niezwłocznie dokona czynności, która uległa wstrzymaniu.

Z przywołanych wyżej przepisów kodeksu postępowania cywilnego wynika, że dłużnik musi wiedzieć o tym, że komornik prowadzi egzekucję, aby móc podjąć jakąkolwiek obronę. W realiach niniejszej sprawy apelująca twierdziła, że nie miała podstaw do wstrzymywania się z dokonywaniem czynności, jako że nie dysponowała pochodzącym od dłużnika niebudzącym wątpliwości dowodem na piśmie, że obowiązku swojego dopełnił. Takie stanowisko apelującej, mimo że istotnie z formalnego punktu widzenia mogłoby być nawet uznane za zasadne, nie zasługiwało jednak na aprobatę w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, a to z dwóch powodów. Po pierwsze: z przyczyn istniejących po stronie komornika dłużnik (tu: powód) nie miał jakiegokolwiek możliwości zaoponowania przeciwko działaniom komornika (przedstawić owego niebudzącego wątpliwości dowodu na piśmie, że obowiązku swojego dopełnił, tak, jak to czynił w wypadkach wcześniejszych, przed innymi komornikami sądowymi wszczynającymi postępowanie z inicjatywy K. K.), nadto (po drugie) nie mógł tego uczynić w warunkach bezrefleksyjnego działania pozwanej Komornik. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że jakkolwiek rzeczywiście to wierzyciel jest dysponentem postępowania egzekucyjnego, a Komornik działa na jego wniosek, nie zwalnia to jednak Komornika z obowiązku dokonywania wszelkich czynności egzekucyjnych zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, działając w interesie wierzyciela, ale jednocześnie zachowując wymogi dotyczące ochrony wierzyciela, do czego wprost obliguje Komornika art. 16 ust. 1 ukse i § 9 ust. 1 Kodeksu etyki zawodowej komornika sądowego. W tej sytuacji nie umknęło uwadze Sądów obu instancji, że w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy wszczęcie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 34/13 i przekazanie K. K. wyegzekwowanej należności nastąpiło w nadzwyczaj krótkiej przestrzeni czasowej, tj. w ciągu dwóch dni, a w zasadzie kilku godzin pomiędzy dniem 20.03.2013r. (data złożenia wniosku egzekucyjnego), a dniem 21.03.2013r. (przekazanie wyegzekwowanej należności). Takie działanie pozwanego Komornika w realiach niniejszej sprawy, w której dłużnik – powód nie miał możliwości podjęcia jakichkolwiek działań reakcyjnych skutkowało uznaniem, że doszło tym samym do przedwczesnego rozporządzenia mieniem powoda.

Powyższa konkluzja jest tym bardziej uzasadniona, że przecież w treści samego tytułu wykonawczego istniały adnotacje kilku innych komorników o prowadzeniu na jego podstawie egzekucji, jednakże bez wyegzekwowania żadnej kwoty na rzecz wierzycielki, nadto uczynione w krótkich – nawet kilku dni - odstępach czasu. Taka adnotacja na przedmiotowym tytule wykonawczym pochodzi także i z dnia, w którym wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wpłynął do Komornik K. B. (1), a jest to adnotacja uczyniona przez innego komornika, tj. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. A. S., nadto także i z informacją, że przekazano wierzycielce 0,00 zł. Ponadto z wniosku egzekucyjnego K. K. wynikało, że wnosi ona o skierowanie egzekucji do wierzycielki dłużnika u Komornika Sądowego A. S. z tytułu zwrotu środków w sprawie Km 182/13. Tymczasem, wiedząc o ww. adnotacjach (bo są one doskonale widoczne na przedłożonym tytule wykonawczym), jak również wiedząc o tym, że Komornik A. S. wydała wierzycielce ten tytuł, co oznacza, że nie została przez nią przeprowadzona skuteczna egzekucja, pozwana Komornik K. B. (1) zabezpieczyła wierzycielkę u Komornika A. S., która, mimo że także, nawet w tym samym dniu, była jeszcze

w posiadaniu przedmiotowego tytułu wykonawczego, mimo to nie wypłaciła wierzycielce żadnych należności, choć dysponowała określoną kwotą na zaspokojenie wierzycielki.

Zdaniem Sądu ad quem powyższe okoliczności nie powinny pozostać obojętne dla pozwanej Komornik K. B. (1). Przeciwnie: powinny były skłonić ją do działania ze szczególną ostrożnością. W takiej sytuacji, jaka miała miejsce w przedmiotowej sprawie na przestrzeni dni 20-21.03.2013r. od każdego rozsądnie myślącego człowieka, a tym bardziej od działającego na podstawie i w granicach prawa Komornika należałoby oczekiwać refleksji nad podejmowanymi działaniami, tym bardziej, że były one podejmowane w warunkach wiedzy o tym, że inny komornik, który jeszcze de facto przed chwilą dysponował tytułem wykonawczym, co więcej, także i środkami na zaspokojenie wierzycielności, nie wypłaca ich mimo to wierzycielowi. Nie oceniając w tym procesie czy, a jeśli tak, to w jaki sposób Komornik A. S. przyczyniła się do tej szybkości postępowania egzekucyjnego na wniosek K. K. (nie jest bowiem Komornik A. S. stroną niniejszego postępowania), godzi się zauważyć, że działanie pozwanej Komornik K. B. (1), jakkolwiek bez wątplenia nie naruszyło praw i interesów wierzycielki, to równocześnie nie zapewniło dostatecznej ochrony dłużnikowi, któremu ta ochrona przysługiwała na podstawie obowiązujących przepisów prawa, nadto mogła zostać, przy racjonalnym, rozsądnym i refleksyjnym działaniu pozwanej Komornik zachowana. Nie można było pomijać przecież i tego, że w sprawie stroną jest dłużnik (powód jest jednostką gminną, samorządową) co do którego nie zachodzi obawa niewypłacalności w sytuacji braku niezwłocznego działania Komornika. W tej sytuacji za zasłanianie się tylko przez Komornika K. B. (1) przepisem art. 22 ukse uznać należało jej twierdzenia o działaniu na podstawie tego przepisu. Stanowi on, że Komornik ma obowiązek w terminie 4 dni przekazać uprawnionemu wyegzekwowane należności, a jeżeli dopuści do opóźnienia, jest obowiązany zapłacić uprawnionemu odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot otrzymanych i nierozliczonych w terminie. Istotnie należności wyegzekwowane powinny być przekazane uprawnionemu najpóźniej w terminie czterodniowym, jednak początek biegu tego terminu zależy od sposobu egzekucji oraz od okoliczności danej sprawy egzekucyjnej. Ponadto należy co do zasady przyjąć, że termin czterodniowy do przekazania uprawnionemu wyegzekwowanych należności będzie zachowany, jeżeli w ostatnim dniu tego terminu komornik złoży w banku polecenie przelewu lub nada w urzędzie pocztowym przekaz pieniężny. Tymczasem ten pośpiech, z jakim pozwana Komornik przekazała „wierzycielce” wyegzekwowane należności, w ocenie Sądu II instancji, dowodzi naruszeniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego, tj. wskazywanych wyżej przepisów art. 805 kpc i art. 822 kpc. Także i w tym zakresie Sąd ad quem dopatruje się podstaw odpowiedzialności komornika.

Nie można było mieć też wątpliwości co do tego, że zaistniała szkoda po stronie powoda. Godzi się zauważyć, że nawet przedstawiając zarzuty apelacyjne, pozwana Komornik bez oporów, wprost wskazała, że doszło do „powtórnego wyegzekwowania należności z tego samego tytułu”, przy czym apelująca zmierzała do przekonania Sądu II instancji, że nie ponosi ona za taki stan rzeczy odpowiedzialności. Sąd odwoławczy nie podziela tego stanowiska, a to ze względów wyżej opisanych. Ponadto zaistniał także i związek przyczynowy między działaniem komornika a szkodą poniesioną przez stronę powodową. Nie pomijając tego, że bezspornie to zachowanie pozwanej K. K. spowodowało powstanie stanu rzeczy, który jest aktualnie podstawą odpowiedzialności in solidum także i pozwanej K. B. (1) (nie jest bowiem naturalną sytuacją, kiedy wierzyciel na przestrzeni kilku dni zwraca się do kilku różnych komorników o wszczęcie egzekucji), niemniej nie sposób jest jednocześnie to stronie powodowej czynić zarzutu z tego, że przyczyniła się do powstania szkody, jak usiłuje do takiej koncepcji obrony swych racji przekonać apelująca. Zważyć trzeba, że ilość i rodzaj inicjatyw powoda (wnioski o zawieszenie postępowań egzekucyjnych wszczynanych przez K. K.) świadczy o tym, że strona powodowa podejmowała wszelkie możliwe działania mające na celu przeciwstawienie się tym nienaturalnym, jak o tym była mowa wyżej, przejawom postępowania pozwanej K. K.. Trudno jednocześnie wymagać od powoda, aby przewidywał, czy, kiedy i u jakiego jeszcze innego komornika złoży wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie wciąż tego samego tytułu wykonawczego K. K..

Godzi się jeszcze zauważyć, że także w zarzutach apelacyjnych pozwana paradoksalnie wskazuje, iż „to właśnie zgodne z prawem działanie komornika w jak najbardziej normalnym toku i następstwie zdarzeń ma doprowadzić do skutecznego wyegzekwowania majątku dłużnika celem zaspokojenia słusznej, bo potwierdzonej prawomocnym orzeczeniem wierzycielności wierzyciela”. Taka argumentacja pomija jednak, że żądanie egzekucyjne pozwanej K. K. w momencie występowania przez nią z wnioskiem egzekucyjnym do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym

w S.K. B. (1) nie było słuszne. Nie było ono słuszne już i dużo wcześniej, czego pozwana Komornik, skoro mogła, to i powinna była mieć świadomość. W żadnym więc razie nie można mówić, jak to czyni apelacja, o „wzorcowym” działaniu Komornika w niniejszej sprawie.

Z kolei podniesiony z ostrożności procesowej zarzut przyczynienia się poszkodowanego był, jak już to wyżej wskazano, niezasadny, zaś zarzut przedawnienia roszczenia, oprócz przywołania przepisów art. 117 kc i następnych kodeksu cywilnego oraz art. 442¹ kc, nie został w ogóle uzasadniony, co, nawet już abstrahując od woli choćby tylko wstępnej jego oceny, nie dawało jednak podstaw do jakiegokolwiek merytorycznej dyskusji z nim.

Mając to wszystko na uwadze, uznał Sąd Okręgowy, że Sąd I instancji prawidłowo, bez naruszenia przepisów proceduralnych przeprowadził postępowanie rozpoznawcze, nie uchylając przy tym także norm prawa materialnego, a w związku z tym wydane przez niego orzeczenie, jako niewadliwe, nade wszystko zaś słuszne w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy, musiało się ostać. W tym stanie rzeczy Sąd II instancji orzekł, jak w pkt 1 sentencji, na podstawie art. 385 kpc o oddaleniu apelacji wywiezionej przez pozwaną K. B. (1) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S..

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono, jak w pkt 2 sentencji, zasądzając na podstawie art. 108 § 1 kpc, zgodnie z art. 98 § 1 kpc i art. 99 kpc, przy uwzględnieniu § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.).